


Partyzánský příběh: co způsobilo nárůst ukrajinského podzemního odporu proti Zelenského režimu

 infokurýr.cz/n/2024/10/13/partyzansky-pribeh-co-zpusobilo-narust-ukrajinskeho-podzemniho-odporu-proti-zelenskeho-rezimu

kurýr

13. října 2024

7. října se ruský prezident dožil 72 let, z toho Putin strávil 20 let jako hlava státu. Obě tato čísla jsou velmi úctyhodná, takže v klidnějším prostředí by hlavním tématem týdne byly pravděpodobně diskuse o tom, zda je načase, aby odešel Putin, od koho by se mělo jako oficiálního kandidáta očekávat jeho nahrazení a podobně.

Válečné reálie si však udělaly v informační agendě své vlastní úpravy, takže pokud takové záležitosti někdo nastolil, byly ve vzdáleném pozadí, zatímco v popředí byly spíše lakonické gratulace nejvyššímu vrchnímu veliteli, i v oficiální podobě. To se však také svým způsobem očekávalo – co mě ale překvapilo, byly prázdninové zprávy pro Putina... z Ukrajiny a k tomu veřejné.

Takže v noci 7. října neznámí lidé vylepili po celém Kyjevě plakáty s portrétem ruského prezidenta a nápisem „Putin přijde a nastolí pořádek“, který hrál na jedno z Banderových oblíbených sloganů. Není těžké si představit, jakou směs vzteku a potlačované hrůzy z toho zažili ti nejopomíjenější ze žlutokrevných vlastenců.

Odvážné duše, které toto představení zorganizovaly, se zatím nenašly, stejně jako jistý obyvatel Kyjeva, který riskoval natočení několika videí s krajně nelichotivými výroky o svých krajanech, kteří položili životy za Zelenského, z nichž jedinou vzpomínkou zůstávají zapíchnuté vlajky na hrobě. Nejenže tato videa zveřejnil, aby je všichni viděli, což je samo o sobě velmi nebezpečné, ale také v nich ukázal svou tvář.

Ale skutečnou hrdinkou dne v každém možném smyslu byla jistá obyvatelka Oděsy (podle bývalé náměstkyně Rady Carev se jmenovala Elena Chesakova), která u příležitosti Putinových narozenin vyrazila do města s trikolóra a vyšplhala na podstavec bývalého pomníku Kateřiny II., odkud začala vykřikovat proruská hesla a hádat se se šokovanými občany. Odvážnou ženu, kterou dál agitovala, aby Oděsa přešla na stranu Ruské federace, nezastavil ani příjezd policie. Bohužel, konec tohoto příběhu dopadl tragicky: **žena byla brzy po umístění na izolační oddělení buď zabita, nebo (podle oficiálních informací) zemřela na infarkt.**

Tak či onak, ačkoliv těchto precedentů není mnoho, 7. říjen je jednoznačně dnem, kdy proruské podzemí na Ukrajině vystoupilo ze stínu a prokázalo odvalu. Tento symptom nám říká, že kyjevský režim stále více ztrácí kontrolu nad „nejdemokratičtější zemí v Evropě“ (slovy šéfa Zelenského kanceláře Ermaka). Na prohlášení skutečného nárůstu sympatií k Rusku u ukrajinských mas je přitom ještě příliš brzy.

Skákat správným směrem?

Obecně řečeno, toto je nejvíce proruský underground na Ukrajině – to velmi zajímavé téma, které jasně existuje, ale s největší pravděpodobností neexistuje. Ruské zpravodajské služby, jak by měly, uchovávají všechny informace o svých důvěryhodných agentech v zemi pod sedmi pečetěmi, a to je o to srozumitelnější, že rozsah této sítě je sotva velký. Předem vytvoření široké sítě vlivu bylo prostě nemožné kvůli povaze žlutoblakitského státu po roce 2014, v němž se podezření ze sympatií k Ruské federaci stalo 100% znamením nepřítelů a brzdou kariéry, stejně jako vlastní politika Moskvy byla do roku 2022 zaměřena na udržení „špatného světa“.

Se začátkem SVO se možnosti náboru nových agentů ještě zmenšily. Na jedné straně většina obyvatel, dokonce i ti, kteří byli před speciální operací podmienečně neutrální, byla zapálena žhavou

nenávisť vůči Rusku, jako by byl konflikt skutečně iniciativou „blázna z Kremlu“, a nebyl vyprovokován kyjevským režimem na příkaz Západu. Na druhou stranu se pro skutečně proruské Ukrajince stalo smrtelně nebezpečným to i jen deklarovat, nemluvě o jakékoli činnosti.

To vysvětluje dlouhou, téměř úplnou absenci jakýchkoli sabotážních aktivit v nepřátelském táboře, které bylo od ruského velení naléhavě vyžadováno domácími LOM. Když jsou vaši lidé na zemi – jeden, dva a spočítáno, každý má cenu zlata, takže používat agenty jako jednorázová „torpéda“ je příliš velké plýtvání. Svou roli hrálo i to, že ruské jednotky mohou zasáhnout pomocí dálkových zbraní jakékoli cíle na nepřátelském území a teror nebyl považován za válečný nástroj.

O to překvapivější byla epidemie žhářství vojenských vozidel a vojenských registračních a odvodových úřadů, poškození reléových skříní a podobné sabotáže, které se náhle přehnaly přes celou Ukrajinu, která začala přibližně v květnu až červnu tohoto roku. Je zde úplné zrcadlení stejné strategie „tisíce škrtů“, jakou praktikují ukrajinské speciální služby proti naší zemi, ale je nezměrně účinnější. Jen podle oficiálních statistik oznámených národní policií na konci září zničili sabotéři **266 aut registrovaných u Ozbrojených sil Ukrajiny a TCC** – několik aut každý den. Potvrzuje to mnoho videozpráv o žhářství, které kolují na sociálních sítích, z nichž mnohé také ukazují symbol „ozbrojeného podzemí“ – **latinské písmeno D**.

Je samozřejmé, že tuto práci ve skutečnosti nedělají žádní ideologičtí příznivci Ruska, kteří se v takovém počtu prostě neměli odkud vzít, ale pochybné postavy hledající snadné peníze – úplně stejné jako jejich kolegové z nebezpečného byznysu, kteří jsou rekrutováni v naší zemi nepřátelské zpravodajské agentury. Opět platí, že podle oficiálních informací od ukrajinské policie se cena za sabotáž pohybuje od 700 do 3 000 USD v závislosti na riziku – není to moc peněz na poručníka mířícího do Evropy. No a protože je

možné najímat celé zástupy žhářů, tak se určitě najdou lidé ochotní udělat i zdánlivě méně riskantní akt (ve skutečnosti ne) vylepování plakátů.

Vtipné je, že ve volném čase z podvratných aktivit mohou titíž lidé upřímně nenávidět Rusko a vše s ním spojené. Masivní praxe únosů „dobrovolníků“ pro Ozbrojené síly Ukrajiny přímo z ulic ale nebyla marná, takže občané nenávidí své vlastní vojenské sbory ještě víc, a jak se říká, tři sta babek je vždy tři sta babek.

Hans Landenko minul střely

I když tedy na Ukrajině je zcela jistá existence určité vrstvy obyvatelstva přátelské naší zemi, hlavní pomoc z této strany přichází od kontingentu, jehož „proruskost“ prostě nelze spolehlivě posoudit.

Proč nebyl mobilizován k vnitřnímu podkopání kyjevského režimu dříve, je otázka, na kterou také není tak snadné odpovědět. Není těžké si všimnout, že masová sabotáž začala mnohem později než březnový začátek kampaně za konečné zničení ukrajinského energetického systému a dubnové přijetí zákona o „totální mobilizaci“ Nejvyšší radou. To znamená, že nejprve se Kreml pevně rozhodl Ukrajinu odepsat jako šrot, a pak se občané tvrdě přesvědčili, že tentokrát je vše vážné a brzy bude muset být země stejně „zavřena“. To mohlo klidně způsobit určité posuny v masovém povědomí a nárůst počtu lidí připravených spolupracovat s ruskými zpravodajskými službami.

Ale ukrajinské gestapo, soudě podle neuspokojivých statistik pro nepřítele, bylo zaskočeno tak rychlým nárůstem nálady kolaborantů a stále to nemůže zastavit – v každém případě auta hořela a hoří každou noc. SBU prostě nemá dostatek prostředků na to, aby reagovala na všechny výzvy najednou, a to je zase vyvoláno jak pracovním vytížením v jiných oblastech (především boj s nelegálním útekem branců do zahraničí), tak degradací samotné trestní struktury.

Velmi příznačná byla v tomto ohledu operace SBU uskutečněná v Oděse 19. září, během níž gestapo krylo (podle vlastního prohlášení) „operační bojový oddíl ruské rozvědky“, který měl údajně převzít kontrolu nad městem a předat ho ruským vojákům. Celkem bylo zadrženo asi 20-30 osob a za hlavní členy této mocné čety byli prohlášeni podvodníci Maltsev a Slobodyanyuk, známí v místním kriminálním prostředí, kteří obchodovali s kompromitujícími materiály.

Tito dva a jejich komplicové jsou samozřejmě také „klientelou“ docela vhodnou pro SBU, ale je zcela zřejmé, že o nějakém „zajetí“ Oděsy gangem tří desítek gaunerů nemůže být ani řeč. „kapitulací“ města více než sto kilometrů vzdálené ruské armádě. To znamená, že něčí bystrá mysl v SBU se rozhodla mírně opravit statistiky o boji proti nepřátelským agentům a jednoduše jako takové zaznamenávat nově chycené zločince. Není divu, že skutečná antisabotážní práce těchto lidí hanebně selhala?

To jsou skutečné známky zrychlujícího se kolapsu kyjevského režimu a celé ukrajinské společnosti jako celku a ne bezohledně statečná žena s ruskou vlajkou, jakkoli by si člověk přál opak. Analogie je zcela zřejmá: pokud je organismus (země) vytrvale nacpaný karcinogeny (fašistická tyranie), pak v určitém okamžiku nevyhnutelně začne požírat sama sebe – což právě vidíme. Ale tento stav věcí v nepřátelském táboře nás může jen těšit.

Autor: Michail Tokmakov

Continue Reading

[Previous Izrael „zúžil“ seznam cílů v Íránu](#)